

door Siem Meijn

Winter

Deze winter was erg streng. Ik woonde 's winters bij mijn grootouders in de Kattehoek. We gingen dan op de schaats naar de Kerkbuurtschool. Achterlangs. Dat wil zeggen achter het Westerstijfselsmakerspad langs. Dan achter Koeman en boer Bindt langs. Richting woningbouw naar de Kerkbuurtschool. Dit gebeurde ook tussen de middag. Maar wat wil nou het geval. Ik had weer wat gedaan. Wat weet ik niet meer. Maar ik moest dus na vieren school blijven. Niet zo erg natuurlijk, want ik was het wel gewend. Als je vervelend was geweest, moest je dat gewoon accepteren. Maar toen ik weer naar huis mocht, waren de meeste kinderen al weg. Naar huis of met hun vriendjes of vriendinnetjes mee. Ik moest dus alleen naar huis. Mijn vriendje Dirk was al weg. Nou, ik mocht na drie kwartier naar huis. Schaatsen gepakt en ik aan de achterkant van de Kerkbuurtschool de sloot op. Ik doe mijn schaatsen onder en ik wil weg rijden. Maar wat gebeurt er? Ik zak zo door het ijs. Onbegrijpelijk, er waren al zo'n 250 kinderen over het ijs gegaan en ik zak er doorheen. Ik zat dus tot mijn middel in de bagger. Even was ik nog bang dat ik er niet uit zou kunnen komen en dus zou verzuipen.

Ik had daar de vreselijkste verhalen over gehoord, bij mijn grootouders thuis. Als je onder het ijs terecht komt, kom je er nooit meer alleen onder vandaan. Uiteindelijk weet ik dus uit het wak te komen. Ik heb toen mijn schaatsen afgedaan, mijn schoenen aange-

Weer zit een dag erop.
Archief Oudbeidkamer Oostzaan

